

Latviešu Biedrības stratēģiskie mērķi

Pirms kāda laika es rakstīju, ka mēs šobrīd no sava sapņa Nacionālas valsts realizēšanā esam tālāk kā bijām neatkarības atjaunošanas laikā. Ar katru dienu faktiski mēs klūstam aizvien vairāk pakļauti, kontrolēti un vēl atkarīgāki. Šobrīd mēs esam Pasaules, Eiropas un pašmāju Politekonomiskās Elites upuri. Eiropas Savienoto Valstu muklājs mūs iesūc aizvien dzījāk un dzījāk. Solītās labklājības vietā – iznīcība un aiz-mirstība. Latvijā iestājušies dēmon-krātijas laiki. Iecerētās un gaidītās dekolonizācijas vietā notiek intensīva Latvijas neokolonizācija, lai gan Latvijā vēl aizvien dzīvo vairāki simti tūkstoši ārvalstnieku no iepriekšējās okupācijas. Visādi tiek veicināta un pat apmaksāta jaunu kolonistu migrācija uz Latviju. Latvijas pilsonība tiek izdalīta kā konfektes Ziemassvētkos. Latviešiem tiek ekspropriēta zeme, atņemti ar viltu un varu nekustamie īpašumi. Latvieši pārvērsti par nodokļu maksātāju tautu – tas ir, vergtautu paši savā zemē. Valsts bankas, valsts uzņēmumi, kas ir pilsoņu kopīpašums tiek uzdāvināti svežzemniekiem. Latvijā tiek speciāli radīti tādi dzīves apstākļi, lai latvietis būtu spiests pamest savu zemi. Latvietim, lai varētu nodrošināt savas ģimenes eksistenci, jādodas vergdarbos uz ārzemēm. To zinātniski sauc par ģeogrāfisko genocīdu. Kultūras un garīgajā pasaulē turpinās svešu vērtība invāzija. Garīgajā pasaulē jau vairāk kā 1000 gadus turpinās hristiešu varmācīgā prātu un dvēseļu kristianizācija. Pēc hristišanas mācītāji paziņo, tu tagad esi jehuda Ješua vergs un hristīgās baznīcas īpašums, turklāt tagad tu esi grēcīgs un visu mūzu tev šis grēks būs jācenšas izpirkt un, ja tev sītīs pa vienu vaīgu, pagriez otru, un uz baznīcu pēc pēriena un uz grēksūdzi būs jāiet katru svētdienas rītu, bet bēdas jānoslīcina no hristiešu dievnama netālajā krodziņā.

Situācija izskatās ļoti pesimistiska, bet es uzskatu- kamēr mēs elpojam, mums ir jācīnās un domāju, ka mēs uzvarēsim Tumsu.

Vispirms es gribētu ieteikt stratēģiskus pasākumus, kurus var zināmā mērā jeb nosacīti nosaukt arī par mērķiem:

1. **Jāmaina Pasauluzskats:** valdošais semītu tautu pasauluzskats jānomaina ar baltu tautu pasauluzskatu. Vienā teikumā to var definēt sekojoši: piemineklis „Zelta teļam” ir jānojauc un jāievieš dzīve pēc dabīgiem Dieva likumiem un Dieva padoma. Vai jūs dzīvojat jūdaistu, hristiešu, musulmaņu vai kādā citā svešā garīgajā pasaulē - vai arī jūs dzīvojat baltu tautu garīgajās dimensijās. Katrs pats ir savas izvēles priekšā - vai dzīvot pēc hristiešu kalendāra vai latviešu laikrita - vai svinat latviešu Ziemassvētkus 21.decembrī vai jehudu (jūdiešu) priestera Ješua (Jēzus Kristus) dzimšanas svētkus 25.decembrī. Vai svinat Pashu vai latviešu Lielo dienu jeb Lieli dienas. Vai svinat latviešu Jauno gadu, vai Ješua apgraizīšanas dienu 1.janvārī. Katra senā tauta cīnās par savas tautas – etnosa pasauluzskatu, jo tas ir tas, kas etnosu vieno. Latviešu tautas vēsturiskā sadrumstalotība pa dažādām religijām arīdzan paralizē tautas vienotas nacionālas pašapziņas veidošanos. Cara laikā bija dažādi nodokļu (nodevu) atvieglojumi tiem, kuri

pārgāja pareizticībā. Nesapņojet, jūdaismā pāriet nevar un bezprocenta kredītus no svešzemnieku bankām vienalga nedabūsiet. Pasauluzskats nosaka jūsu saimniecisko dzīvi, jūsu īdienu, jūsu svētkus, jūsu brīvā laika pavadīšanas veidu. Latviešu tautas saglabāšana un tās uzplaukums nav iespējams bez sava senā tautas pasauluzskata un latviešu nacionālās pašapziņas, tāpat kā latvieši bez latviešu valodas, bez savas kultūras jau vairs nav latvieši, bet manipulējami laji iznīcības laukā.

2. **Ideoloģija** nosaka sabiedrisko iekārtu. Valdošais neoliberālisms un ultraliberālisms ekonomikā ir sava veida, es nosauktu, Ekonomiskais darvinisms, kur hierarhiski visi barojas, atrodas bio-ekonomikas BARĪBAS KĒDĒ. Stiprākais aprij vājāko - nekādas līdzcietības. Brīvais tirgus visu noregulēs – jeb aprij visus, kas ārpus stiprāko hierarhijas. Liberālismā nav nekādas sociālās atbildības un līdzjūtības. Nav tautas un nācijas interešu, ir tikai savas intereses, kuras realizē caur valsti, dažkārt dekoratīvi nosaucot tās par „valsts interesēm”. Ir tikai „izredzēto” labklājība. Visas tautas labklājība ir kaut kāds propagandas sauklis pirms kārtējām manipulētām vēlēšanām. **Kas tad vietā liekams?** Vispār jau es uzskatu, ka jebkura ideoloģija, tāpat kā reliģija, ir varmācība pār prātu, bet es saprotu, ka zināma teorētiskā vērtību un prakses sistēma mums ir tautai jāliek priekšā, pēc kuras tā vadītos savā ikdienas dzīvē, un kura atspoguļotos konkrētajā likumdošanā. Latviešiem, un ne tikai latviešiem, nepieciešama jauna sabiedriskā iekārta. Izskaņ priekšlikumi šo jauno sabiedrisko iekārtu nosaukt par „humanitārismu”, tāpat kā bija feodālisms, sociālisms, kapitālisms. Humanitārismam atbilstoša būtu humanitārisma ideoloģija. Nevaru noliegt humānisma kā tāda nepieciešamību, bet humānisms kā sabiedriska iekārta ir viduvējību triumfs. Viduvējību vara, vidusšķira vai vidusslānis, vidusceļš – tie ir jēdzieni un pasākumi, kuri neved mūs uz pilnveidošanos, bet mūžīgo samierināšanos. Vidusmēra cilvēks nekad neuzkāps Stikla kalnā, viņš vidusceļā oblomoviski teiks – bet tepat jau ir skaisti un jauki.

Savukārt, „Demokrātija” ir pūļa vara. Mēs visi labi zinām no vēstures – pūlis nobalsoja, ka Sokrāts ir slikts, un lika viņam izdzert indes biķeri, bet īstenībā aiz tā teātra stāvēja patiesie scenogrāfi, kas manipulēja ar šo grieķu demokrātisko pūli. Pūlim piemīt pūļa instinktu vara, pūlis vienmēr orientējas uz sevī esošo zemāko instinktu mērogiem un to ir viegli vadīt. Sociālismu – komunisma pirmo fāzi esam uz savas ādas pārdzīvojuši ar šķirisko proletariāta diktatūras varu un to, kas aiz visa tā stāvēja – tas ir vadošo komunistiskās partijas lomu un demokrātisko centrālismu, pārzinām līdz mielēm. Citu sociālismu - nacionālsociālismu arī mūsu vecāki ir pārdzīvojuši kā vājprātīgo varu. Jauno sabiedrisko iekārtu es gribētu saukt par – NACIONĀLISMU. Attiecinot to uz Latviju - tur ir jāvalda latviešu nacionālai ideoloģijai jeb Latvismam. Nacionālisms jeb mūsu gadījumā Latvisms automātiski nostājas pretim globālismam un kosmopolītismam. Latviešu nacionālās ideoloģijas pamatā ir latviešu nācijas īpatība, savdabība, savveidība, unikalitāte, oriģinalitāte, apdāvinātība jeb talantība. Mums nevajag izmest vispārcilvēciskās vērtības, mums latvisms jāattīsta caur kultūras telpu, pievienojot klāt

savu orginalitāti. Nacionālai ideoloģijai – latvismam jābalstās uz kultūru tās visplašākajā izpratnē. Latvisms ir ideoloģija, kura dod iespēju brīvi atraisīties latviešu nācijas Dieva dotajam potenciālam. Nacionālisms paceļ katru cilvēku personību, tas nav individuālisms – atsevišķu izraušanās, citus pametot bedrē. Nacionālisms ir katru cilvēku Dieva dotā potenciāla pārvēršana – realizēšana garīgā vērtībā. Tā nav humānistiskā sociālā nivēlācija uz vidusizmēru vai demokrātiskā - uz pūja zemāko indivīdu, bet dotumu attīstība, nevis nolīdzināšana, tā ir augšupeja un nācijas talantības daudzpusīgā attīstība. Latviešu nacionālisms jeb Latvisms ir tautas atbrīvotā enerģija, kura ir jānovirza nācijas garīgās attīstības labā. Tas ir tas, ko filozofijā definē par nācijas dabisko talantību, jo latvieši ir tā saucamā dabiskā nācija (piemēram, ne tā kā svecieši, vai amerikāņi, vai angļi, vai russkije), turklāt ar tūkstošiem gadu garu vēsturi un fantastisku nācijas garīgo mantu pūru, bet diemžēl ar okupāciju un eiropocentrismu izpluinītu kopapziņu un sakropļotu katru pašapziņu. Protams, ka latviešu nacionālisms ir pavism kas cits kā liberālisms vai neoliberālisms, vai administratīvais sociālkapitālisms un cita veida kapitālisms, tāpat kā sociālisms un nacisms. Automātiski latvismam pretī nostāsies šovinisms, internacionālisms, antinacionālisms, kosmopolītisms un globālisms.

3. **Konstitucionālās reformas:** jāpāriet uz bezpartiju parlamentāro demokrātiju. Jālikvidē daudzpartiju sistēma. Partiju sistēmā nācijas vienotības kopapziņa tiek aizstāta ar partijas apziņu, kas rada vienaldzību pret savu nāciju un pat valsti. Politiskais partejiskums traucē nācijas garīgā pūra izveidošanu.
4. **Latviešu tautsaimniecība.** Ekonomiski valsts mums jārada no jauna - jārada priekš latviešiem protekcionēta, aizsargāta Latvijas tautsaimniecība, kuru eiropocentristi un svežzemnieki ir iznīcinājuši vai nolaupījuši. Tas ietvers zināmu prihvatīzēto uzņēmumu nacionalizāciju, bet vairumā nozaru tas būs jaunveidošanas process. Latviešu tautsaimniecības uzplaukums un materiālā labklājība ir sasniedzama tikai ar **Industrializāciju un Modernizāciju**, ar pēdējo saprotot, ka jāpārņem viss inovatīvais un tikai tāds jāattīsta Latvijā. Latvijas nacionālai tautsaimniecībai nevar būt politiska virsvadība, tai jābūt profesionālai, un Ministru kabineta profesionālā struktūra ir jāparedz jau Konstitūcijas līmenī. Gribu atkal un atkal atzīmēt, ka **nodokļi ir varmācība un valsts, kura būvēta uz nodokļiem, ir varmācīga valsts.** Valdība, kura dzīvo no nodokļiem ir tāda kā reketa brigāde.
5. **Augstākais varas orgāns.** Mums ir jāizveido - Tautas Pārstāvju Sapulce, vēstures gružos nostumjot partiju parlamentu. Latvijai jābūt etnokrātiskai valstij, kuru es nosaucu par letnokrātisku valsti, tas ir zemi, kurā valda latvieši. Tautas Pārstāvju Padomei jāsastāv no cilvēkiem-personībām ar valstiskās domāšanas mērogu un spēju. Padome jāievēl no savas dabīgās tautas aristokrātijas. Tikai nepadomājiet, ka es ar to domāju kādu proletariāta vai lumpeņu aristokrātiju, vai dabā neeksistējošo zilasiņu aristokrātiju. Jautājums ir par savu - tautas dabīgi izveidojušos aristokrātiju, kura ar visu iedzimto, Dieva doto atbildību tautas priekšā varētu vadīt tautu un pārvaldīt valsti. Svešvārdos to sauc par NOOKRĀTIJU un MERITOKRĀTIJU.

Latviski Nookrātiska valsts nozīmē tādu valsti, kur vara atrodas zintnieku, prātnieku, praviešu – gaismu nesošo cilvēku rokās. Meritokrātija nozīmē, ka vara atrodas spējīgu, talantīgu, rošīgu, valstiskā mērogā domājošu cilvēku rokās. Saliekot šos cilvēkus kopā, tad arī veidojas tas, ko zinātnē sauc par tautas dabīgo aristokrātiju. Nekādi svešzemju mesijas, pirkas par vienu miljonu nevarēs palīdzēt. Tikai pašu cilvēki un pašu spēkiem var izvest tautu no purvāja un atgriezt valstij neatkarību un pārvērst to par latviešu labklājības zemi. Kamēr Latviju pārvaldīs svešzemnieki un cittauteši, mēs kā bijām vergu un dzimtcilvēku tauta, tāda arī paliksim.

6. **Praktiskā darbība jeb ko mums darīt?** Antropoģeogrāfijā un kultūras ģeogrāfijā esmu izdalījis divus ļoti dažādus jēdziens, kā difuzionisms un integratīvisms. Difuzionisms raksturo kultūras (tās plašākajā izpratnē) izplatīšanos telpā –aptverot aizvien jaunas teritorijas un tās iedzīvotājus, bet integratīvisms ir dažādu kultūru integrācija vienā hibrīdā, kā piemēram, padomju kultūra vai jaunais fenomens Homo Sovieticus. Mums ir jāņem vērā, ka visa Latvijas telpa šobrīd ir kristianizēta un jehudizēta, tikai atsevišķos prātos un pagalmos valda latvietība. Mums ir jāveic „ideoloģiskā diversija” (kā man šajā gadījumā patīk šis komunistu termins) un jāizplata latvisms. Šim nolūkam ir jārada latvietības centri – Gaismas pilis, kuras izstaros latvismu. Jārestaurē latviešu svētvietas, jādzīvo pēc latviešu laikrita (kalendāra), jāgodā senču un varoņu piemiņas vietas, jāveido latviešu labklājībai vērsta tautsaimniecība. Mums ir jābiedrojas dažādās organizācijās latvisma iedzīvināšanai mūsu darbos un visā dzīvē. Katra iedegtā latvisma uguntiņa, pārņems aizvien vairāk un vairāk sirdis. Mūsu uzdevums ir radīt aizvien vairāk un vairāk un spilgtākus un spilgtākus šos latvietības centrus – līdz visu Latvijas zemi pārņems latviskais domāšanas un dzīves veids.

Latviet mosties, tavs laiks ir klāt!

Dr. Valdis Šteins